

LECTURA

El pardal VALENTÍ

En Valentí és un pardal que viu en un preciós bosc de faigs.

Els faigs són arbres molt elegants i molt alts. Encara que creixen molt a poc a poc viuen molt de temps, poden arribar fins als tres-cents anys! I la seva fusta és molt apreciada. En Valentí se sent molt orgullós d'haver nascut a la fageda i no s'imagina vivint en un altre lloc.

Cada dia quan s'aixeca recorre tots els racons buscant el seu aliment.

El seu àpat principal són els fruits d'un arbust que s'anomena grèvol, són unes boletes molt brillants que li aporten tot el necessari per mantenir-se sa i tenir energia suficient per volar cada dia.

Aquest hivern serà especialment dur per a ell perquè la seva mare es va trencar una ala i, com a germà gran que és, serà l'encarregat d'alimentar la seva família.

En Valentí va sortir com cada dia a buscar el menjar. Aquell matí havia clarejat tot nevat i per això seria més complicat trobar-lo. Però com que la natura és molt sàvia els fruits del grèvol són de color vermell perquè els ocells puguin veure'ls fàcilment encara que estiguin lluny.

Tanmateix, en Valentí va sobrevolar moltes vegades la zona sense trobar res. Ni rastre de les boletes vermelles!

Molt preocupat va tornar al seu niu. Quan la seva mare el va veure aparèixer sense res li va preguntar:

- Què ha passat Valentí? No has trobat res per menjar avui?
- Ho sento mare, no sé què ha passat però no hi ha cap fruit en tot el bosc. Vaig ara mateix a veure la formiga Manuela, segur que ella sap què ha passat.

La formiga Manuela portava tota la tardor emmagatzemant menjar i es va oferir a ajudar:

- No et preocupis Valentí, jo us ajudaré, crec que amb el menjar que tinc desat podem alimentar-nos tots si el racionem bé. No sé què ha pogut passar, però en aquests últims dies moltes persones del poble han vingut a la fageda.
- Això no m'agrada gens. El millor serà que anem a esbrinar què passa, va dir en Valentí. Puja Manuela!

La Manuela va pujar damunt d'en Valentí i junts van aixecar el vol i es van dirigir al poble.

Com cada any per Nadal, havien col·locat llumetes de colors als carrers i un gran pi adornant el centre de la plaça. Tots els nens i nenes jugaven amb la neu i fins i tot havien construït un enorme ninot. Però alguna cosa va cridar la seva atenció i va haver de posarse en una teulada perquè el que va veure el va paraitzar.

Totes les cases de la plaça tenien penjats a les finestres i portes rams de boix! El menjar de tota la seva família estava aquí, adornant aquestes cases! A qui se li hauria ocorregut fer una cosa així?

En Valentí va sentir dir a moltes persones que el poble no havia estat mai tan bonic com aquell Nadal i es quedaven admirades per la bellesa de la decoració de la plaça. Tanmateix, tota la família d'en Valentí s'havia quedat sense aliment per a tot l'hivern..

- Això no pot quedar així, va pensar en Valentí, al poble han d'assabentar-se del mal que han causat, de no ser així l'any vinent tornaran a arrencar les branques i tornarem a quedar-nos sense menjar.

En Valentí va saber que l'alcalde havia estat passejant un matí pel poble i va veure els rams de boix adornant una de les cases. Com que tothom coincidia que aquesta era la casa més ben decorada, va pensar que si totes s'adornaven amb grèvol, el poble estaria més bonic i rebria més visitants.

Per això, tothom va anar a la fageda a cercar grèvol per adornar les portes i les finestres de les seves cases.

Sens dubte, no s'imaginaven el mal que estaven causant al bosc i a tots els animals que hi viuen.

De tornada al bosc, la Manuela i en Valentí van explicar a la seva família el que havien descobert i, entre tots, van començar a pensar solucions:

- He parlat amb altres ocells -va dir en Valentí-, i el que faran serà anar a buscar el menjar al poble, però com que jo sóc petit no puc volar molta distància si porto molt de pes a sobre, ni tampoc tinc la suficient resistència per fer tots els viatges que serien necessaris per portar la ració d'aliment diària per a tota la família, el poble està massa lluny per a mi.
- Ja sé què farem -va dir la Manuela, cal explicar-li-ho tot a l'Àngela.
- Qui és l'Àngela? -va contestar en Valentí.
- L'Àngela és una nena que estima molt els animals i sempre ens dóna menjar, viu a la casa que està al costat de l'església. Serà ella qui explicarà a tothom el que ha passat.
- Però jo sóc un pardal, Manuela, no puc parlar amb els nens, no entenen el nostre idioma.

- Tranquil Valentí, hi ha una manera de fer-ho.
- I quina és aquesta manera?
- Ficant-te en els seus somnis.
- En els seus somnis?
- Sí. Aquesta nit hauràs d'entrar a la seva habitació. És fàcil, hi ha una finestreta a les golfes de casa seva per on podràs colar-te i arribar directament fins al seu llit. Et col·locaràs al seu costat i li explicaràs el que ha passat a cau d'orella.

Així ho va fer en Valentí i el matí següent Àngela es va despertar sobresaltada. Va baixar corrent les escales i va entrar sense alè a la cuina:

- ¿Què et passa Àngela? -li va preguntar la seva mare.
- He d'explicar-te una cosa mare. Una cosa molt lletja que hem fet.

Quan l'Àngela va acabar de parlar amb la seva mare, les dues van sortir a buscar l'alcalde per explicar-li la notícia.

- De veritat hem deixat molts ocells de la fageda sense menjar? Mai no vaig imaginar que una cosa així pogués afectar d'aquesta manera. I què hi podem fer? -va dir.
- Potser aquest hivern ja sigui massa tard per pensar solucions, va dir la mare de l'Àngela, però, d'ara endavant hem de tenir cura i respectar el bosc pel bé dels que hi viuen i pel nostre.

La formiga Manuela va ajudar en Valentí i la seva família a passar l'hivern i tots al poble van aprendre a pensar, abans d'actuar, si podem fer mal als altres.

